

‘k Snap ‘r hêemel niks van!

As ie jong ben, lae me zegge zô rond de twintig, dan denk ie dà je d’n hêele wereld aan ken. Je ving ie aage dan ok al ’n hêele Piet. Zelf hê ‘k vroeger i m’n ideaolisme echt gedocht dà ‘k ’n bietjie mee kon hellepe om de wereld te verbetere. Gaondeweg gao je aals mor meer beseffe dà je faailijk mor zô ’n hêel klaain stippie ben in ’t grôte gehêel en dà je aailijk mor hêel waainig ken doen. Je ken allêen je hôd mor schudde. Neem nou oorlog. Geen zinnig mens ommers die zijn of heur kaaind in d’n oorlog wil verlieze. Hartverscheurend ving iederêen de beelde die gewoon i je aage huiskaomer naer binnene komme. Dà kom deur de tillevisie, hee. ’t Beur nie wijd weg in een vreemd land, belnêent ’t beurt bij jou aan taofel, je ben as ’t waere zelf getuige. Aaltijd as ‘k beelde ziet van omgekome mense mò ‘k denke aan de dierbaores, de vrouw of man, de vaoder of moeder, de kaainder. Voor aallemael is d’r leve inêens hêemel veraanderd en voor sommiges komp ’t nooit meer goed en blijf ’t een leveslange last. Wat een onvoorstelbaar verdriet!

Voedselbanke

Regelmaotig hoor ‘k m’n aage vraege: “Wà zè me vandaeg is ete, Besjaon?” We kenne ommers mor kieze. Mijn duizelt ’t soms in de supermart, dà wi ‘k ie wel vertelle. Hoevel groentesoorte hê me daegelijks om uit te kieze? En fruit? En vlees? Brôd? En koeksies, snoepies en dranksies? Dure middeltjies om te vermaogere? Van de week las ‘k een artikel dà gong over de aaremoei in de wereld. Een zesde van de wereldbevolleking mò leve van ongeveer ’n euro per dag! Een miljard mense! Iederen dag weer, mor êene euro! We kenne aallemael die aandoenlijke snoetjies mè van die vraegende kaainderôdge die smeke om ’n kommechie rijst. Hier puile de winkels uit en gunter hebbe ze amper te ete. In dà zelfde artikel sting dat de vollegende generaosie nog mee zel maoke dat ‘r nege miljard wereldbeweuners zelle weze. Nege miljard! Die motte ok aamel ete en weune en waareke. Trouwes, hoe vinge jullie ’t dat ‘r in Nederland aals mor meer voedselbanke komme? Ok in Slierecht is t’r al êen. Ik mot ‘r nie aan denke dà ‘k iedere week m’n dôosie daer op mos gaon haole. Dat lijken me zô verschrikkelijk! Mor wà fijn dà ze d’r zijn!

Herinneringe

Hoe ouwer dà ‘k word, hoe meer ‘k me gao verbaoze. Nie allêen over de grôte dinge, zôas oorlog en honger, mor ok over fijne dinge waer ie as broeksie hêemel gêen weet van had. Gêen zestiger, zôas ik, die gêen verdriet hê meegemaakt. Vroeg of laet, aallemael krije me te maoke mè verlies van dierbaores. Of met ernstige ziektes in onze omgeving of zôwaer in de aage familie. Wat een zurreg en verdriet ken dat geve, mor ok: wat een ongelôofelijke kracht! Hoe verschrikkelijk flink en dapper zijn dikkels juist de ernstig zieke of zwaer gehandicapte! Mênigmaol zijn ze een zegen en een voorbeeld voor d’r omgeving. Wà prachtig om dat te magge meebeleve. Wà mooi ok dat een overledene nie echt weg is, mor nog percies i je hôd zit. Je weet ommers nog faaillôds hoe ze praotte, hoe ze je aan konne kijke en hoe ze naer ie lachte. Wat een zegen as ie met een glimlach aan ze trug mag denke! Dan gaot ’t ‘r hêelemael nie om of zij of hij in een mooi huis weunde, of in een duren oto ree, belnêent, dan gong ’t mor om êen ding, hoe wazze ze as mens? Hebbe ze mooie herinneringe achter gelaete?

Leveslang

Van de week hadde me 't geluk een hortie op de Veluwe te zitte. Zet mijn mor in de netuur en 'k kan geniete as 'n kaaind, zeker mè zukke heerlijke tempereture. Ok daer weer grôte verbaozing. Dorre zwarte takke die in een paor daege tijd in 't aaldermooiste groen veraanderde. Hoe is 't mogelijk! Hebbe jullie ooit zellef een aaikeltjie of een kastanjer in de grond gestopt? Heb u ooit een berkekatjie onder een vergrootglas bekeke? 't Is zô'n grôt wonder! Eên vruchie dat een hêêlen bôôm kan worde. Die dan ok weer ontelbaore vruchies voortbrenge die bôôme kanne worde, en dat jaere en jaerelang tellekes weer opnieuw. Dà gaot al miljoene jaere onverstoerbaor deur. 'k Zou ieder kaaind 'n hêêl gewoon vergrôtglaosie gunne en 'k zou ze bekant wille verplichte om aalle daege wat uit de netuur te bekijke. Gewoon, een maodeliefie, een paor zandkorreltjies, een paerdeblom of appelbloesempie. Ze zouwe d'r ôôge uitkijke en leveslang ôôg hebbe en houwe voor de netuur!

Hêêl wat

Wat een raor verhaol, hee. Mor 'k snap 'r écht hêêmel niks van. Nie van oorlog en nie van honger, nie van herinneringe i m'n hôôd en nie van de netuur. 't Mag dan een raor verhaoltjie weze, mor 't kom wel recht uit m'n hart. As 'k nou is êênen dag de wereldbaos moech weze, dan zou 'k voor aaltijd en êêuwig oorlog verbieje, aal 't geld wat daer van vrij kwam, omzette in microkrediete voor iederêen die dat goed kon gebruike, dan zou 'k iederêen prachtige herinneringe geve én een vergrôtglas. Wà denk u, is daer doen aan? Neeje? Is dat te veul inêêns? Laete me dan mor gewoon doen wà wél in onze macht legt, dat is ommers al hêêl wat! Tot de kijk mor weer, hee!

Korsjonno

P.S. Op onze website www.historie-sliedrecht.nl is ok aander verêênigingsnieuws te vinge, zôas de stambôôme van de families Van Heteren, Mijenster en Meerkerk. Kom ok 's 'n kiksie neme in ons clubgebouw 't Onderhuys (Kerkbuurt 243). Elleke woensdagmiddag benne me d'r!